

Καὶ λούζονται 'ς τὰ κορὰ νερὰ καὶ πλένουν τὰ κορμιά τους, τ' ἀφρογαλιὰ τους κορμιά, τὰ μαρμαρένια στήθη ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.

ἀφρογαλιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀβρογαλιὰ Πάρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρόγαλα καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Εἶδος κτρινόχρου ἐδέσματος παρασκευαζομένου ἀπὸ γάλα καὶ ἀβγά.

ἀφρογαλιάζω Λεξ. Δημητρ. ἀφρουγαλιάζου Στερ-ελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ γάλα.

Ἐπὶ τῶν προβάτων, κάμνω γάλα ὀλίγον μὲ πολὺν ἀφρόν ἔνθ' ἄν.: Ἀφρουγαλιάζω ἡ προβατῖνα Αἰτωλ.

ἀφρόγαλος ἐπίθ. Κύπρ. ἀβρόγαλος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ γάλα.

Ὁ εὐκόλως ἀμελγόμενος: Ἀφρόγαλος κούελ-λος (μεγεθ. τοῦ κούελ-λα=πρόβατον). Ἀβρόγαλη αἶγμα (αἶγα).

ἀφρογέννητος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. γεννῶ.

Ὁ ἐκ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης γεννηθεὶς, μόνον ἐν τῇ λογοτεχνίᾳ: Θεὰ ἀφρογέννητη.

***ἀφρογῆ** ἡ, ἀφρογῆς Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Κόκκιν. Παππούλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ γῆ, παρ' ὃ καὶ γῆς.

Χῶμα οὐχὶ συμπίεσμένον καὶ σκληρόν, ἀλλὰ χαλαρόν, ἀφροῦ αἶμα.

ἀφρόδιχτο τό, Κύθν. Σῦρ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ δίχτυ.

Εἶδος δικτύου διὰ τοῦ ὁποῖου ἀλιεύονται ψάρια τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Πβ. ἀφροκάμακο.

ἀφροζυμωμένος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ζυμωμένος μετοχ. τοῦ ρ. ζυμῶν.

Ὁ διὰ τῆς ζυμώσεως ἀποβάς ἀφροῦ αἶμα: Ἀφροζυμωμένη κουλούρα. Συνών. ἀφροζύμωτος.

ἀφροζύμωτος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. ζυμῶν.

Ἀφροζυμωμένος, ὁ ἰδ.: Ἀφροζύμωτο ψωμί. Πβ. ἀφροατοζύμωτος.

ἀφροκαίω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τοῦ ρ. καίω.

Κάμνω τι νὰ ψηθῇ μόνον κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, ἐνῶ ἐσωτερικῶς παραμένει ὠμόν: Τὸ ἀφροκάψε τὸ ψωμί. Ἀφροκάφηκε τὸ ἀρνὶ - τὸ ψωμί κττ.

ἀφροκάλητος ἐπίθ. Σύμ. κ.ά.—Λεξ. Μπριγκ. ἀφροκάλτος Θράκ. ἀφροκάλετος Πόντ. (Σούρμ. Τραπ.) ἀφουρκάλετος Πόντ. (Κερασ.) ἀφουκάλτους Μακεδ. ἀφουρκάλιστος Καππ. (Ἀραβάν.)—Λεξ. Αἰν. Δημητρ. ἀφουρκάλτους Μακεδ. (Πάγγ.) ἀφουκάλτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *φροκαλητός<φροκαλῶ.

1) Ὁ μὴ καθαρισθεὶς διὰ τοῦ σαρώθρου ἔνθ' ἄν.: Σπίτιν ἀφροκάλητον Σύμ. Παλάτ' ἀφροκάλτο (ἐκ παραμυθ.) Θράκ. Συνών. ἀπαράσυρτος, ἀπόσυρτος 1, ἀσάρωτος, ἀσκούπιστος 1. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ ἐκτελέσας τὸν καθαρισμὸν διὰ τοῦ σαρώθρου Πόντ. (Κερασ.): Ἀκόμαν ἀφουρκάλετος εἶμαι.

ἀφροκάμακο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ κάμακι.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

Μικρὸν ἀλιευτικὸν ὄργανον διὰ τοῦ ὁποῖου ἀλιεύονται ψάρια τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Πβ. ἀφροδίχτο.

ἀφροκάρυδο τό, Νάξ. Πάρ. Πελοπν. (Λεβέτσ.) κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ κάρυδι.

Κάρυον τοῦ ὁποῖου τὸ κέλυφος εἶναι λεπτὸν καὶ εὐθραυστον. Συνών. ἀφροατοκάρυδο.

ἀφροκοπάρα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀφροκοπιά.

Μεγάλη ἀφροκοπιά, ὁ ἰδ.

ἀφροκόπημα τό, πολλαχ. ἀφροκόπισμα Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφροκοπῶ.

Ἀφροκοπία 1, ὁ ἰδ.

ἀφροκοπιά ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφροκοπῶ.

Ὑδρορροή στέγης.

ἀφροκοπιδάκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφροκοπίδι.

Μικρὰ ἀφροκοπιά, ὁ ἰδ. Συνών. ἀφροκοπίδι.

ἀφροκοπίδι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφροκοπιά καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

Ἀφροκοπιδάκι, ὁ ἰδ.

ἀφροκοπῶ σύννηθ. ἀφρουκοπῶ πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀφροκοπάω πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφρός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -κοπῶ.

1) Παράγω συνεχῶς πολλοὺς ἀφρούς, οἷονεὶ ἀφρίζω μανιωδῶς σύννηθ.: Ἀφροκοπῶ ἡ θάλασσα - τὸ σαποῦνι κττ. σύννηθ. Ἀφροκοπῶ τὸ στόμα σου Κρήτ. Τοῦ ῥθε τὸ γλυκὺ καὶ ἀφροκοπῶ (γλυκὺ=σεληνιασμός) Νάξ. || Ποίημ.

Καὶ πάν καὶ πλέχουν 'ς τὰ νερὰ καὶ ἀφροκοποῦν καὶ παίζουσὰ νύφες ἀπονύχτερες καὶ ἀγνωρογεννημένες

ΣΠασαγιάνν. Ἀντὶλ. 48. 2) Μεταφ. ἀφρίζω ὑπ' ὀργῆς, κραυγάζω μανιωδῶς, τσιράττομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀὲν ἔχεις δίκαιο ν' ἀφροκοπῆς. Συνών. ἀφροταράζω.

Πβ. ἀφροζιάζω, ἀφροζιάζω, ἀφροβολῶ, ἀφρομανῶ.

ἀφροκόρη ἡ, ΑΚυριαζ. ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 179.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ κόρη.

Κόρη ἀβρά: Ποίημ.

... Μιὰν ἀφροκόρη | μερώνει γῆρο τὸ γυαλό...

μὲ τὸ τραγούδι τ' ἀπαλό.

ἀφρόκρεμα ἡ, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ κρέμα.

Α) Κυριολ. 1) Ἀφροκόρης κρέμα τῶν γλυκυσμμάτων ἀπὸ ζάχαριν καὶ ἀβγά. Μεταφ. ἐπὶ ὥραιας καὶ μετὰ φιλοκαλίας ἐνδεδυμένης γυναικός: Ἀυτὴ εἶναι ἀφρόκρεμα.

2) Καλλυντικὴ ἀλοιφή τοῦ προσώπου.

Β) Μεταφ. 1) Ἡ ἐκλεκτὴ ποιότης πράγματός τινος. Συνών. ἀφρός 1β. 2) Ἡ ἀριστοκρατικὴ τάξις τῆς κοινωνίας: Ἦταν καλεσμένη 'ς τὸ γάμο ὅλ' ἡ ἀφρόκρεμα.

ἀφροκυδωνγὰ ἡ, Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Χατζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφροκύδωνο.

Κυδωνγὰ παράγουσα τὸ ἀφροκύδωνο, ὁ ἰδ.

ἀφροκύδωνο τό, Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Χατζ.) κ.ά.—ΣΜυριβήλ. Ζωὴ ἐν τάφ. 257.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφρός καὶ κυδώνι.

Κυδώνιον εὐχυμον ἔνθ' ἄν.: Οἱ κάμαρες μοσκοβολάγανε χινόπωρο ἀπ' τὰ κρεμασμένα ἀφροκύδωνα ΣΜυριβήλ. ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀφροατοκύδωνο.

